

Manifesti 2/2002

Ranskan presidentinvaaleissa hallitusvasemmisto kärsi murskaavan tappion. Sen seurauksena hallituskommunistit ovat poliittisen ja taloudellisen konkurssin partaalla.

Puolue yritti olla kaikkea, mutta se ei ollut mitään. Se yritti vaihtaa ilmettä ja löytää äänestäjiä mitä erilaisimmista alakulttuureista, mutta vaaleissa se ei edustanut uskottavasti oikein ketään. Äänestäjät etsivät itselleen vaihtoehdon, joka ei ollut epäuskottavasti kaikkea vaan uskottavasti "jotakin". Ranskassa vastarinnalle oli poliittista tilaa. Suomessa tila on raivattava kansalaisliikkeiden kautta, mutta niistä ei ole ollut - eikä ole? - poliittiseksi vaihtoehdoksi.

Äärioikeiston Jean-Marie Le Penin ohella vaaleissa menestyi hyvin myös äärivasemmisto: vallankumoukselliset trotskistit. He saivat yli 3 miljoonaa ääntä. Se on enemmän kuin Suomen seuraavissa eduskuntavaaleissa on äänestäjiä.

Trotskilaiset eivät ole vapaa "kansanliike". He haluavat vallankumousta, ja sen he haluavat tehdä pienen, suljetun ydinjoukon - eli itsensä - johdolla.

Se onnistui Venäjällä, jossa kommunistit vuonna 1917 sulki perustuslakia säätävän kansalliskokouksen ovet ja hukkasivat avaimet. Alkoi proletariaatin diktatuuri. Ranskassa ei sama onnistu trotskisteille. Valtiota ei saa enää totalitaariseen hallintaan.

Kommunistipuolueet vanhoivat sen proletariaatin nimiin, joka oli ensin sivistymätöntä ryysyköyhälistöä ja josta sitten tuli keskiluokkaista teollisuustyöväkeä. Taistelua kapitalismia vastaan käytiin tehtaissa. Tänäpä teollisuustyöväki on työväenluokan aatelia, eivätkä luokkarajat näy katukuvassa. Työn tekijöiden identiteetit ovat hakusessa, ja politiikka on uusien identiteettien tuotantoa. Vastapuolella pääoma - eli esineellistetty ja arvopaperistettu työ - on vapauttanut itsensä ajan ja tilan kahleista. Elävällä työllä sen sijaan on aina paikalliset juuret.

Työ on entistä enemmän immateriaalista. Tuotetaan luovia suoritteita, softaa, arvoja, sosiaalisia suhteita ja elämyksiä. Tärkeitä tuotantovoimia ovat tieto, kommunikaatio, kieli ja (liikkuva) kuva. Niiden kautta ei tuoteta yhteisöllisyyttä.

Ihmissuhteiden tuotanto on mielikuvien tuotantoa. Sekä paikallisia että kansainvälisiä identiteettejä jauhavat kommunikaatioteollisuuden ja massamedian myllyt. Ne tuottavat samaistumista vaihtoehtottomuuteen. Sosiaalinen todellisuus pilkotaan merkityksettömiin osiin ja 7-päiväistetään: irrotetaan ihminen ajasta ja paikasta, juuristaan ja työstään.

Uusi kommunikaatioteollisuus organisoi ihmisten elämää, työtä ja vapaa-aikaa. Se on sosiaalisen todellisuuden tärkein tuotantovoima. Maailman mitassa ihmisten tajuntaa kolonialisoidaan amerikkalaisella hälyllä. Tajuntaan tuputetaan kaikkialla yhtä ja samaa. Sitä kautta kapitalismin globalisoituminen saa legitimitettinsä.

Mielikuvateollisuuden ohella kansainvälisen todellisuuden muodostavat myös pääomamarkkinat. Ne ovat maailmanmarkkinat, kun valtiot ovat riisuneet pääomilta niiden kulkua rajoittavat määräykset. Kapitalistinen tavarantuotanto sekä rahan tuotanto rahasta ovat maailmanlaajuistuneet. On vain yksi tuotantotapa, yksi logiikka ja yksi kuri, rahan kuri. Kansallisvaltiot, joista on tulossa pelkkiä tilastotoimistoja, tekevät itse itseään tarpeettomaksi. Euroopassa maiden järjestö EU liittovaltioituu ja militarisoituu euronationalistien tarpeisiin.

Michael Hardt ja Antonia Negri puhuvat Valtakunnasta ("Empire"). Se on tila, kaikille sama, eikä siinä ole kapitalismin logiikalle fyysisiä rajoja. Se integroi paikallisen todellisuuden oman logiikkansa ja etiikkansa mukaan samaan kansainväliseen muottiin. Michael Foucault on havaitsevinaan, että kuriyhteiskunnasta on tulossa kontrolliyhteiskunta. Vahvat kontrolloivat heikkoja, ja ulkoisen turvallisuuden varjolla vahvistetaan sisäisen "turvallisuuden" koneistoja.

Yhteiskunnat brutalisoituvat, ja sodasta tehdään taas politiikan jatketta. USA on saanut Venäjältä valtakirjan kehitellä kevytatomipommeja terrorismin vastaisen sodan, tuon meidän aikamme marxismi-leninismiin, tarpeisiin. USA:n toimintatapa alentaa ydinaseiden käytön kynnystä. Se on pelottavaa Intian valmistellessa hyökkäystä Pakistaniiin.

Vasemmiston pitää pystyä järjestymään uudelleen tilanteessa, jossa tarvitaan vastarintaliike

USA:n täydelliselle tilan (maan, merien, ilman, avaruuden ja informaation) hallinnalle ja Valtakunnan maailmanjärjestykselle.

Kun rahaa ja KAPITALismia ei pääse pakoon, on puhuttava demokratiasta. Se on ainoa vastarinnan mahdollisuus.

Kansalaisliikkeet edustavat sitä vastarintaa, jota puolueet eivät enää edusta. Ne ovat olleet paikkaan sidottuja liikkeitä, mutta taistelut kansainvälistyvät ja erilaistuvat. Vastarinnan organisaatio syntyi ennen työstä ja (työ)taisteluista. Tänään se syntyy vapaasta kansalaistoiminnasta, jota ei organisoisi vasemmisto?